

Arrest

nr. 307 538 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2023 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 april 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u van Pasjtoense origine. U bent een soennitische moslim. U bent 21 jaar oud. U bent afkomstig uit het dorp Ali Khwaja in het district Baghlan-e-Jadid in de provincie Baghlan. In Ali Khwaja bezat uw familie enkele gronden waar landbouwers in dienst op werkten. De laatste drie jaar voor uw vertrek woonde u in het dorp Laqayan nabij het districtscentrum van Baghlan-e-Jadid samen met uw vader, uw moeder, uw broer, uw zus, uw vrouw en uw twee kinderen. U ging tot de tiende graad naar school in Afghanistan.

Uw vader ging in 1390 Afghaanse kalender (2011-2012 Gregoriaanse kalender (GK)) aan de slag bij de politie in Kaboel. In 1396 (2017-2018 GK) werd uw vader voor de eerste keer opgebeld door de taliban. Ze vroegen hem te stoppen met zijn werk voor de overheid. Ongeveer twintig dagen na dit telefoontje stopte uw vader zijn werkzaamheden bij de politie. Hij keerde hierna terug naar Ali Khwaja waar jullie nog één jaar zouden wonen voordat jullie verhuisden naar Laqayan.

Rond dezelfde periode dat uw vader zijn werkzaamheden bij de politie stopzette, ging hij aan de slag bij de inlichtingendiensten. Tien dagen voor de val van de provincie Baghlan werd uw vader een tweede keer gecontacteerd door de taliban. Deze keer eisten de taliban dat uw vader of twintig wapens leverde of zijn zoon, u, met hen liet samenwerken. Uw vader weigerde op beide eisen in te gaan. Na dit telefoontje vertelde uw vader jullie over zijn werk bij de inlichtingendiensten en de problemen hierdoor met de taliban. Hiervoor was dit geheim. Uw vader spoorde u verder aan goed op te passen en vooral binnen te blijven.

Toen de provincie Baghlan tien dagen later ten prooi viel aan de taliban kwamen de taliban naar jullie huis en schoten uw vader dood. U was op dat moment op bezoek bij uw schoonbroer. Uw moeder belde u direct op en zei dat u in geen geval huiswaarts mocht keren. De volgende ochtend bent u vertrokken uit Afghanistan en reisde u via Iran naar Turkije. Uw familie is na uw vertrek ingetrokken bij uw maternale oom [A.] in Laqayan.

Tijdens uw verblijf in Turkije zijn de taliban naar het huis van uw maternale oom gekomen. Ze vroegen waar u was en zeiden tegen uw moeder dat ze u binnen de vijftien dagen aan hen moest uitleveren. Uw moeder zei hen dat u naar Turkije was vertrokken en dat ze verder niets meer van u had vernomen. De taliban verzekerden uw moeder dat u ooit in handen van de taliban zou vallen. Dit was het laatste dat u familie van de taliban vernomen heeft.

U zette uw reis verder via Bulgarije, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk en kwam op 31 december 2022 uiteindelijk aan in België waar u op 2 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer dat de taliban u zullen doden of dat ze u zullen gebruiken voor hun eigen doelen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer, een kopie van de taskara van uw vader en kopieën van documenten die betrekking hebben op de werkzaamheden van uw vader bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

Om te beginnen bent u er niet in geslaagd de problemen die uw vader ondervond met de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de politie en bij de inlichtingendiensten aannemelijk te maken.

Over de tewerkstelling van uw vader bij de vorige overheid kan het volgende gezegd worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ten gevolge van zijn werkzaamheden bij de politie van 1390 tot 1396 en bij een inlichtingendienst van 1396 tot de machtsovername eerst bedreigd en vervolgens gedood werd door de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Ten eerste bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader, eerst bij de politie en later bij de inlichtingendiensten, bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

U verklaarde dat uw vader in het vijfde politiedistrict van Kaboel werkte, dat hij eens geraakt werd aan de arm bij een zelfmoordaanslag waardoor hij zes of zeven maanden niet naar huis kon en dat hij in het politiehoofdkwartier werkte (CGVS, p. 10). Meer bleek u echter niet te weten over dit werk. Zo bleef u het antwoord schuldig op de vraag naar zijn concrete taken in het hoofdkwartier en kon u geen enkele naam van zijn commandanten geven (CGVS, p. 14). Dit frappeert des te meer aangezien u zelf een lijst neerlegde met namen van collega's met wie uw vader een kamer deelde, alsook een document getekend door de commandanten van uw vader en een functiebeschrijving waarin zijn verantwoordelijkheden werden beschreven (CGVS, p. 14). Er kan dan ook niet worden ingezien dat u zich niet eens vergewiste van de inhoud van de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde dat uw vader niet veel over zijn exacte werkzaamheden vertelde uit schrik dat jullie dit zouden verklappen (CGVS, p. 10). Uw vader stopte echter reeds in 1396 bij de politie (CGVS, p. 9-10). Hierna bleef u nog vier jaar in Afghanistan. Aangezien uw vader zijn werkzaamheden bij de politie had stopgezet was het gevaar om hem te verraden geweken. Toch kon u weinig tot geen details geven over het werk van uw vader bij de politie. De door u afgelegde verklaringen zijn te vaag om een effectieve tewerkstelling van uw vader bij de politie aannemelijk te maken.

Ook over de werkzaamheden van uw vader bij de inlichtingendiensten kon u verder geen enkele informatie verschaffen. Gevraagd naar zijn taken, verklaarde u dat uw vader niets over zijn job bij de inlichtingendiensten vertelde (CGVS, p. 10). U kon zelfs niet duiden bij welke inlichtingendienst uw vader concreet werkzaam was (CGVS, p. 17), noch waar in Kaboel hij tewerkgesteld was (CGVS, p. 17). U gaf als reden dat het ongebruikelijk is voor een kind om zich te moeien met de zaken van de ouders (CGVS, p. 11). Hierbij moet worden aangestipt dat u bezwaarlijk als een kind kan worden beschouwd aangezien u reeds een echtgenote en twee kinderen had ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Gezien deze verantwoordelijkheden binnen uw familie acht het CGVS het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u op geen enkele wijze op de hoogte was van de werkzaamheden van uw vader. Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u nadat u ontdekte over zijn werkzaamheden nooit pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over het werk van uw vader bij de inlichtingendiensten (CGVS, p. 11-12). U werd nochtans tien dagen voordat hij door de taliban gedood werd op de hoogte gebracht van de werkzaamheden van uw vader bij de inlichtingendiensten en zijn problemen daardoor met de taliban (CGVS, p. 11). Uw vader vertelde u toen ook dat de taliban wouden dat u zich bij hen aansloot omwille van de problemen die hij zelf had met de taliban (CGVS, p. 11). Bijgevolg spoorde uw vader u aan om goed op te letten en vooral binnen te blijven (CGVS, p. 12). Dat u zich, ondanks de vaststelling dat u zelf ook gevaar liep door de job van uw vader bij de inlichtingendiensten, op geen enkel moment verder geïnformeerd heeft over de concrete werkzaamheden van uw vader is onmogelijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees om vervolgd te worden ten gevolge van deze vermeende werkzaamheden. U had zich namelijk ook verder kunnen informeren over de werkzaamheden van uw vader na uw vertrek uit Afghanistan aangezien u vanuit België regelmatig contact onderhoudt met uw familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 7). Van een verzoeker wordt verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas.

De documenten die u neerlegde om de werkzaamheden van uw vader te staven brengen geen verandering in het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen omtrent de tewerkstellingen van uw vader. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat u enkel documenten neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader bij de politie (CGVS, p. 21). Voor de job van uw vader bij de inlichtingendiensten legde u geen

documenten neer. De door u neergelegde documenten over uw vader zijn enkel kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan.

Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De bijzonder vage verklaringen die u aflegde betreffende de inhoud van de werkzaamheden van uw vader hebben tot gevolg dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader effectief gewerkt heeft voor de politie of voor de inlichtingendiensten in Kaboel.

Het feit dat u er niet in geslaagd bent de werkzaamheden van uw vader bij de politie en de inlichtingendienst aannemelijk te maken zet ook de geloofwaardigheid van de problemen die uw vader ondervond omwille van deze jobs op losse schroeven. Uw verklaringen over deze beweerdde problemen van uw vader waren bovendien te vaag en onwaarschijnlijk om enig geloof aan te kunnen hechten.

Eerst en vooral waren uw verklaringen over de verschillende contacten met de taliban en de reacties van uw vader op hun eisen en bedreigingen weinig plausibel. Zo heeft uw vader na het eerste telefoongesprek met de taliban, toen hij nog bij de politie was, geen enkele inspanning geleverd om te achterhalen wie hem precies bedreigde (CGVS, p. 16). Nochtans mag worden verwacht dat iemand in zijn beweerdde positie in de mogelijkheid verkeerde om onderzoek te doen naar de identiteit van zijn belagers.

Op het ogenblik dat uw vader twintig dagen later naar huis kwam woonden jullie nog in Ali Khwaja (CGVS, p. 16). Het is frappant dat uw familie na deze eerste telefonische bedreiging door de taliban nog één jaar in Ali Khwaja is blijven wonen (CGVS, p. 16) aangezien u eerder verklaarde dat die regio zeer onveilig was (CGVS, p. 8). Bovendien had uw vader, naast het feit dat hij een wapen had gekregen van de overheid, geen andere veiligheidsmaatregelen genomen voor zijn familie (CGVS, p. 18). Het lichtzinnige karakter van de beslissing om na de eerste bedreiging door de taliban in het onveilige Ali Khwaja te blijven wonen, zonder bijkomende veiligheidsmaatregelen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bedreiging van uw vader door de taliban wegens zijn werkzaamheden bij de politie verder.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw vader in hetzelfde jaar dat hij door de taliban bedreigd werd wegens zijn job bij de politie, aan de slag ging bij de inlichtingendiensten (CGVS, p. 9). Dat uw vader koos voor een job waar nog meer risico's aan verbonden waren net nadat hij gestopt was bij de politie door de hangende dreiging van taliban komt wederom weinig waarschijnlijk over.

Sterker nog, uw vader gebruikte voor beide jobs hetzelfde alibi. Toen hij nog bij de politie werkte, vertelden jullie aan de dorpsgenoten dat hij aan het werk was in een kebabkraampje in Kaboel (CGVS, p. 10). Toen hij later aan de slag ging bij de inlichtingendienst vertelde hij jullie dat hij effectief kebab verkocht in Kaboel (CGVS, p. 11). Dat uw vader zich van hetzelfde alibi bediende terwijl hij volgens u eerder reeds door de mand was gevallen met dit alibi is niet ernstig.

Verder heeft uw vader, ook nadat hij voor de tweede keer opgebeld werd door de taliban, geen extra veiligheidsmaatregelen genomen (CGVS, p. 19). U vermoedde dat hij de tweede bedreiging bij de baas van de inlichtingendiensten heeft gemeld (CGVS, p. 22), maar kon dit verder op geen enkele manier staven. Sterker nog, u kon deze overste niet eens bij naam benoemen (CGVS, p. 22). Het melden van de bedreiging door de taliban bij de overste van uw vader is daardoor niets meer dan een blote bewering. Of de collega's van uw vader gelijkaardige problemen ondervonden wist u evenmin (CGVS, p. 18) terwijl dergelijke informatie u in staat zou stellen uw veiligheidsrisico in te schatten en inzicht zou kunnen geven over hoe u uw problemen en de problemen voor uw familie zou kunnen oplossen. U wist zelfs niet waar uw vader zich bevond op het moment dat hij het tweede telefoontje kreeg van de taliban (CGVS, p. 19) hetgeen de geloofwaardigheid van deze bedreiging ondergraaft.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw vader zijn broers, die zelf ook voor de overheid werkten (CGVS, p. 15), nooit op de hoogte gebracht heeft van zijn problemen. Tot zijn dood wisten ze zelfs niet dat uw vader voor de inlichtingendienst werkte (CGVS, p. 25). Aangezien zij door hun werkzaamheden ook potentieel gevaar liepen, is het frappant dat uw vader zijn broers geen waarschuwing gaf nadat hij telefonisch bedreigd werd door de taliban om hen de kans te geven de nodige maatregelen te treffen zichzelf in veiligheid te brengen.

De desinteresse van uw vader in wie hem precies bedreigde, gevolgd door zijn onbezonnen reacties op deze bedreigingen van de taliban zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw vader met de taliban omwille van zijn vermeende werkzaamheden voor de vorige overheid.

Aangezien u uw eigen problemen met de taliban in het verlengde legt van de niet geloofwaardig bevonden werkzaamheden en problemen van uw vader, kan ook aan uw verklaringen omtrent uw eigen problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Ten overvloede kan evenwel nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw eigen problemen ook op zich op geen enkel punt konden overtuigen.

U verklaarde dat de taliban, naast de eis van twintig wapens, ook aan uw vader vroegen u te laten aansluiten bij hen (CGVS, p. 19). Uw verdere gedrag in Afghanistan strookte echter niet met de vrees gedood te worden door dezelfde talibs die uw vader gedood zouden hebben en u eveneens in hun vizier hadden. Na het dreigtelefoontje van de taliban had uw vader u namelijk aangespoord zoveel mogelijk binnen te blijven (CGVS, p. 12). Gevraagd of u zelf voorzorgsmaatregelen nam zei u enkel dat uw vader u had gewezen op het gevaar waarna u geen nutteloze verplaatsing meer maakte, zoals bijvoorbeeld naar de markt (CGVS, p. 20). Ondanks de waarschuwing van uw vader bevond u zich de avond dat de taliban naar uw huis kwamen en uw vader doodden echter niet thuis maar bij uw schoonbroer (CGVS, p. 12). U was daar op bezoek (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u de waarschuwing van uw vader simpelweg naast u neer legde en zich toch buiten begaf om op bezoek te gaan bij uw schoonbroer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging op ernstige wijze. Verder is het ook opmerkelijk dat u onsamenhangende verklaringen aflegde over waar uw schoonbroer precies woonde. Eerst verklaarde u dat deze schoonbroer in Fabrica woont (CGVS, p. 18). Nadat u later tijdens het persoonlijk onderhoud echter Fabrica aanduidde als de frontlinie van de taliban (CGVS, p. 22), waardoor het des te frappanter is dat u hier op bezoek zou komen terwijl de taliban u zochten, verklaarde u plotsklaps dat de schoonbroer bij wie u op bezoek was in Pol-e Chomri woonde, niet in Fabrica (CGVS, p. 24).

De gehanteerde werkwijze van de taliban mag evenzeer verbazen. Ze kwamen u pas vier maanden na uw vertrek uit Afghanistan zoeken in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 20), eisten van uw moeder dat ze u binnen de vijftien dagen overleverde en dreigden dat ze u anders zelf zouden zoeken en vermoorden (CGVS, p. 12). Het bleef echter slechts bij dit ene bezoek (CGVS, p. 20, 26). Gevraagd naar uw huidige situatie in Afghanistan zei u enkel dat andere mensen in uw buurt die voor de overheid gewerkt hebben ook lastiggevallenen worden, zonder dit concreet toe te spitsen op uw eigen situatie (CGVS, p. 25). Het is merkwaardig dat de taliban maanden lang niets van zich lieten horen, u vervolgens eenmalig kwamen zoeken en bedreigden om dan, zonder hun eis verder op te volgen, uw familie verder met rust te laten. Er mag enige daadkracht verwacht worden van de taliban indien u werkelijk in hun vizier kwam, quod non in casu.

Deze eigenaardige manier van opereren door de taliban samengenomen met het naast u neerleggen van de waarschuwing van uw vader tasten de geloofwaardigheid van uw eigen vrees ten aanzien van de taliban verder aan.

Aan uw vrees om bij terugkeer naar Afghanistan gebruikt te worden door de taliban voor hun eigen doeleinden (CGVS, p. 26) kan evenmin enig geloof worden gehecht.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Integendeel, gevraagd of uw familie ooit eerder had samengewerkt met de taliban gaf u een ontkennend antwoord (CGVS, p. 24). Uw familie heeft bovendien ook nooit de indruk willen wekken zich aan te willen

sluiten bij de taliban (CGVS, p. 24). Gevraagd waarom de taliban u specifiek wouden hebben, gaf u verder enkel een algemene beschrijving over wie de taliban meestal meenamen om op te leiden (CGVS, p. 24). Dat de taliban u nog zouden willen rekruteren nadat zij uw vader doodden is bovendien geheel onaannemelijk aangezien niet kan worden ingezien hoe u ooit hun vertrouwen zou kunnen winnen.

Verder kon u ook niet vertellen welke commandanten van de taliban actief waren in uw regio toen u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 8). Gevraagd welke commandanten momenteel actief zijn in Laqayan zei u dat u geen contact heeft met hen dus dat u het niet weet (CGVS, p. 25). Dit bijzonder gebrek aan kennis over en kennelijke desinteresse in de in uw regio actieve leden van de taliban ondermijnt op manifeste wijze enige vrees ten aanzien van hen aangezien verwacht mag worden dat u zich blijvend zou informeren naar de identiteit van uw belagers.

U slaagde er aldus niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan verplicht zou worden mee te werken met de taliban.

Tot slot haalde u enkele problemen aan waarmee uw familie in Afghanistan momenteel kampt (CGVS, p. 28). Wat deze verklaringen betreft dient vastgesteld te worden dat de economische toestand van uw familie en het gebrek aan onderwijs voor uw kinderen in Afghanistan geen criteria zijn die onder de definities van internationale bescherming ressorteren.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De andere documenten die u neerlegde, met betrekking tot het werk en de identiteit van uw vader bij de politie werden hierboven reeds besproken.

Op 11 juli 2023 formuleerde uw advocaat verder nog enkele opmerkingen op het persoonlijk onderhoud. Uw advocaat lichtte uw gezinssamenstelling verder toe hetgeen bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze beïnvloedt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments) van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden

voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet het verzoek om internationale bescherming bij voorrang onderzoeken in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van deze wet).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”* alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zouden nopen. Dit wordt verder uitgewerkt in punt 4.

3. Beoordeling

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Vervolgens komt er een theoretische uiteenzetting over onder meer de formele motiveringsplicht. Hierna benadrukt verzoeker dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Vervolgens gaat hij in op de motieven waarom geen geloof wordt gehecht zijn vluchtrelaas en tracht hij deze motieven te weerleggen.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) onterecht weigert hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 met als titel *“Eligibility Guidelens for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”*. Hij betoogt dat hieruit blijkt dat er duidelijk een *“algemeen probleem”* is in Afghanistan. Voorts betoogt hij dat het CG *“geenszins”* rekening heeft gehouden met zijn profiel en persoonlijke situatie bij de beoordeling van het risico en alleen maar kijkt naar het geografisch risico. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van augustus 2013. Vervolgens citeert hij uit het *“recentste”* rapport van EASO (EUAA) van 11 november 2021 en betoogt hij dat hieruit blijkt dat afgewezen asielzoekers gevaar lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst er vervolgens zonder meer op dat op 30 december 2021 de organisatie Asylus ook een landeninformatierapport over de situatie in Afghanistan publiceerde. Hierna verwijst hij naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 waaruit volgens verzoeker blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Dit is in casu niet het geval, zo stelt verzoeker, gezien hij afkomstig is uit Baghlan en deze regio nog steeds wordt beschouwd als zeer onstabiel. Vervolgens betoogt hij: *“Het CGVS stelt dat dient onderzocht te worden of hij over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 in rekening genomen.”* Vervolgens zet hij uiteen wat volgens hem uit dit rapport blijkt. De veiligheidssituatie in Afghanistan is in 2015 achteruit gegaan en hierin wordt bevestigd dat er nog steeds veel regionale verschillen bestaan waardoor elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Hij schetst de veiligheidssituatie zoals deze volgens hem bestond geruime tijd voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ten slotte citeert verzoeker uit het reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken.

De Raad ziet niet in hoe artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat algemeen de bevoegdheden van de commissaris-generaal opsomt, werd geschonden door de bestreden beslissing en verzoeker legt het ook niet uit.

Verzoeker preciseert niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De bestreden akte is duidelijk in feite en in rechte gemotiveerd. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Verzoeker laat na uiteen te zetten welke bepaling van het Vluchtelingenverdrag hij geschonden acht. De Raad gaat er vanuit dat hij artikel 1 bedoelt. Dit wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood of dat ze hem zullen gebruiken voor hun eigen doelen. Verzoekers vader werkte vanaf 2011-2012 zes jaar voor de politie in Kabul. Na een telefoontje van de taliban in 2017-2018 stopte hij met werken voor de politie en begon hij te werken bij de inlichtingendienst. Tien dagen voor de val van Baghlan werd verzoekers vader een tweede keer telefonisch gecontacteerd door de taliban waarbij zij eisten dat hij wapens leverde of zijn zoon met hen liet samenwerken. Verzoekers vader weigerde beide eisen. Na dit telefoontje lichtte verzoekers vader zijn gezin voor het eerst in over zijn werk voor de inlichtingendienst. Een tiental dagen later viel Baghlan en werd verzoekers vader aan hun huis doodgeschoten door de taliban. De volgende ochtend verliet verzoeker Afghanistan. Na zijn vertrek kwamen de taliban naar het huis van verzoekers maternale oom waar zijn familie verblijft op zoek naar verzoeker en vroegen zij aan zijn moeder hem binnen 15 dagen uit te leveren.

Het CG stelt op uitgebreide gemotiveerde wijze vast waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door de taliban, waarbij het ook inging op de door verzoeker neergelegde documenten. De Raad kan zich hierbij aansluiten. De gedane vaststellingen vinden steun in het gehoor dat het CG afnam van verzoeker op 30 juni 2023 en in de vragenlijst die verzoeker heeft ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 maart 2023. Zoals hierna blijkt slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen onderuit te halen.

De Raad ziet vooreerst niet in waarom, als verzoeker kon antwoorden op vragen over zijn streek en dorp en kon vertellen dat zijn vaders dekmantel het werken in een kebabzaak was, hij hiermee de vaststellingen van het CG aan het wankelen kan brengen dat zijn kennis over de activiteiten van zijn vader, eerst bij de politie en later bij de inlichtingendiensten, bijzonder vaag, ontoereikend en weinig doorleefd is. Verzoeker geeft voorts in zijn verzoekschrift zelf toe dat hij *“weinig of niets kon zeggen”* omtrent de activiteiten van zijn vader. Dit kan hij niet vergoelijken door achteraf simpelweg te wijzen op volgens hem *“aannemelijke omstandigheden”* gecombineerd met zijn jeugd en het feit dat hij geen stappen wou zetten om meer te weten te komen omdat hij niet wou opvallen en bang was.

Waar verzoeker herhaalt dat hij als kind werd geacht zich niet te moeien met de zaken van zijn ouders, kan hij de beoordeling die het CG maakt van dit argument niet onderuit halen, met name: *“Hierbij moet worden aangestipt dat u bezwaarlijk als een kind kan worden beschouwd aangezien u reeds een echtgenote en twee kinderen had ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Gezien deze verantwoordelijkheden binnen uw familie acht het CGVS het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u op geen enkele wijze op de hoogte was van de werkzaamheden van uw vader.”* Verder kan verzoeker met zijn betoog dat zijn vader slechts kort voor zijn dood toegaf voor de inlichtingendiensten te werken, de volgende vaststellingen van het CG niet onderuit halen: *“Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u nadat u ontdekte over zijn werkzaamheden nooit pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over het werk van uw vader bij de inlichtingendiensten (CGVS, p. 11-12). U werd nochtans tien dagen voordat hij door de taliban gedood werd op de hoogte gebracht van de werkzaamheden van uw vader bij de inlichtingendiensten en zijn problemen daardoor met de taliban (CGVS, p. 11). Uw vader vertelde u toen ook dat de taliban wouden dat u zich bij hen aansloot omwille van de problemen die hij zelf had met de taliban (CGVS, p. 11).”* Dat hij bang was om in Afghanistan één en ander te weten te komen over zijn vader en de aandacht niet wou trekken is een weinig aannemelijke aposteriori verklaring en kan de volgende vaststelling van het CG niet onderuit halen: *“U had*

zich namelijk ook verder kunnen informeren over de werkzaamheden van uw vader na uw vertrek uit Afghanistan aangezien u vanuit België regelmatig contact onderhoudt met uw familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 7). Van een verzoeker wordt verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas.”

Specifiek voor wat betreft verzoekers gebrekkige kennis over de politieactiviteiten van zijn vader stelt het CG vast dat dit des te meer “*frappeert*” omdat verzoeker “*zelf een lijst neerlegde met namen van collega’s met wie uw vader een kamer deelde, alsook een document getekend door de commandanten van uw vader en een functiebeschrijving waarin zijn verantwoordelijkheden werden beschreven (CGVS, p. 14). Er kan dan ook niet worden ingezien dat u zich niet eens vergewiste van de inhoud van de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.*” Verzoeker kan dit niet vergoelijken door simpelweg te herhalen dat zijn vader opzettelijk zweeg over zijn activiteiten bij de politie zodat zijn familie hierover zou zwijgen.

Het CG oordeelde naast het feit dat verzoeker niets wist te vertellen over de door hem neergelegde documenten over zijn vaders activiteiten als politieman, nog het volgende over de door verzoeker neergelegde documenten: “*Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat u enkel documenten neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader bij de politie (CGVS, p 21). Voor de job van uw vader bij de inlichtingendiensten legde u geen documenten neer. De door u neergelegde documenten over uw vader zijn enkel kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. [...] Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*”

Uit het voormelde blijkt dat verzoekers betoog, “*Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het CGVS zich er niet kan van af maken om de bewijskracht van de stukken te negeren door simpelweg te stellen in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Het CGVS dient aan te tonen waar volgens haar de fraude terug te vinden is*” feitelijke grondslag mist.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet verwijst.

Het gegeven dat verzoeker via een aanvullende nota, ter terechtzitting neergelegd, zonder meer een “*foto van verzoeker met wapen in Afghanistan*” voegt – het betreft een manspersoon met een geweer in de hand, met op de achtergrond een brommer met siertapijtje – kan aan al het voormelde geen afbreuk doen.

3.1.2. (Toegeschreven) verwestering/ overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die in de aanvullende nota van het CG van 15 april 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In het verzoekschrift laat verzoeker ook geheel na concreet aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om deze reden bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

Ter terechtzitting legt verzoeker via een aanvullende nota de hierna besproken stukken neer.

Als stuk 1 onder de benaming “*Certificaat LIGO*” wordt een origineel deelcertificaat van 19 februari 2024 gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker een module Nederlandse taal met vrucht heeft beëindigd. Tevens wordt een formulier gevoegd dat verzoeker zich bij LIGO heeft ingeschreven voor een volgende module die start op 21 februari 2024 en eindigt op 18 april 24 alsook voor de opleiding “*Open Alfa NT2*” van 19 februari 2024 tot 11 juni 2024.

Als stukken 2, 3 en 4 worden “*arbeidsovereenkomsten 2/9/2023, 22/5/2023 en 4/2/2024*” gevoegd. Ze betreffen een tewerkstelling van verzoeker als afwasser. Tevens wordt één loonbrief gevoegd voor de tewerkstelling als afwasser voor de maand maart 2024.

Dat verzoeker als afwasser werkt en Nederlandse les volgt, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

De Raad concludeert daarom dat niet blijkt dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normover-schrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan uit de neergelegde stukken niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn betoog evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat hij omwille van (gepercipieerde) verwestering dreigt te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten ongeveer 2 maanden voor de machtsovername door de taliban, die plaatsvond in augustus 2021. Verzoeker heeft tot ongeveer de leeftijd van 19 jaar in Afghanistan verbleven. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij stipt de Raad ook nog aan dat uit punt 3.1.1. is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas alsook (toegeschreven) verwestering/over-schrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Noch uit informatie bijgebracht door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota die terechtzitting wordt neergelegd noch uit de aanvullende nota van verweerder blijkt concreet dat hierover thans anders moet worden geoordeeld. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook al wordt zeker niet betwist dat ze na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder zijn verslechterd, op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die

daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de “EUAA Afghanistan: Country Focus” van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker geeft de provincie Baghlan als zijn verblijfplaats aan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan door algemeen te verwijzen naar “zijn profiel”.

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift – waarin informatie wordt aangestipt van voor de machtsvername door de taliban – noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst. Een verwijzing naar informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, gericht aan Belgische staatsburgers, waarbij bovendien geen weblink en evenmin een datum van consultatie wordt weergegeven, is in dit verband niet dienstig.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen geschonden heeft.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden: de aanvullende nota die ter terechtzitting door de verzoekende partij werd neergelegd en waarin op het volgende gewezen wordt en uittreksels verstrekt worden van de rapporten vermeld in punten 3 t.e.m.10:

1. Het vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 met nr. 297 075: verzoeker vindt dat dezelfde redenering – de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie overgelegd door de verwerende partij waren meer dan zes maanden oud en dus niet voldoende actueel gezien de onstabiele aard van de

veiligheidssituatie in het land en de verwerende partij onderzoekt de veiligheidssituatie op het Afghaanse grondgebied als geheel, zonder onderscheid te maken tussen de verschillende provincies – op hem moet worden toegepast;

2. Voor wat betreft de in de aanvullende nota van de verwerende partij ingeroepen rapporten, merkt verzoeker het volgende op:

a) De CEDOCA *“COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023 maakt volgens verzoeker geen melding van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Wat betreft de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen geeft het CG impliciet maar zeker toe dat het niet over gegevens beschikt m.b.t. terugkeer uit het Westen. Uit de eigen COI Focus blijkt dat wat betreft de gedwongen repatriëringen vanuit het Westen er melding wordt gemaakt van 1 repatriëring vanuit België in 2023 en 1 vanuit Frankrijk; het betrof telkens veroordeelden wegens terrorisme, die dan ook duidelijk niet verwesterd waren. Denemarken is nog niet overgegaan tot repatriëringen. Vanuit de VS werden 3 personen gerepatriëerd, één in februari 2022, 1 in juni 2022 (opnieuw terrorisme) en 1 in januari 2023 (foutief wegens terrorisme). Deze laatste werd ondervraagd bij terugkeer, diende voor zijn veiligheid onder te duiken en werd nadat de VS zich een verkeerde beoordeling realiseerden terug ge-exfiltreerd naar de VS. Wat de vrijwillige terugkeer betreft: naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran en duizenden vanuit Pakistan – wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog – zijn er geen betrouwbare cijfers, behalve deze van UNHCR van 2022. Op 6.424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR kwamen er 6029 vanuit Pakistan, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden. Dit kan niet worden gelijkgeschakeld met terugkeer vanuit het Westen. Het is dus onterecht dat het CG omwille van een gebrek aan informatie m.b.t. de situatie van deze terugkeerders voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn. Het percentage terugkeerders vanuit het Westen is dusdanig klein dat daaruit, zeker voor wat betreft de verwesterde jongeren of zij die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid.

b) De EUAA; *“Afghanistan COI Focus”* van december 2023 geeft volgens verzoeker maar een korte beschrijving van de veiligheidssituatie en geeft aan dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen en dat willekeurig geweld wel degelijk nog steeds voorkomt wat volgens verzoeker ook wordt bevestigd in het bovenvermeld UNAMA rapport van juni 2023.

c) De *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”* laat volgens verzoeker zien dat in vele provincies willekeurig geweld nog steeds voorkomt, geeft aan dat er sprake is van interne ontevredenheid onder de taliban, dat de situatie verre van gestabiliseerd is en dat de taliban de interne veiligheid niet kunnen garanderen en hiervoor wel degelijk aansprakelijk zijn;

3. Human Rights Watch, *“Out of sight, Afghans are going hungry”*, 14 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat voor wat betreft de verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie, het ook niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban te minimaliseren; zij veroorzaken deze mee, zo niet verergeren ze deze door hun houding, zowel intern als internationaal. Zo wordt de socio-economische terugval mee veroorzaakt door de uitsluiting van de helft van de bevolking – zijnde de vrouwelijke helft – uit het sociaal en economisch leven. Sinds de machtsovername verergert de situatie bovendien.

4. Human Rights Watch, *“Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health”*, 12 februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie.

5. Khaama *“Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure”*, 17 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat het onterecht is dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past en dat het Zweedse Comité op 15 maart 2024 zijn activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm.

6. Human Rights Watch, *“Schools are failing boys too”*, 6 december 2023: hierbij betoogt verzoeker dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes. Volgens Human Rights Watch is ook de scholing voor jongens problematisch geworden.

7. Human Rights Watch, *"A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan's Healthcare Crisis"*, februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat daarin ook aandacht besteed wordt aan de problematische situatie voor diegenen die psychologische problemen hebben, voor wie zo goed als geen hulp beschikbaar is. Bij het algemeen standpunt van het CG waarbij wordt gesteld dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en zij zich deze eigen gemaakt hadden, moet worden opgemerkt dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden. De taliban passen immers een veel strengere en eigen versie van de islam toe, zodat dit aanleiding zal geven tot zware psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is. Als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, staat het risico dat dit gebeurt met diegenen die uit Europa zouden moeten terugkeren vast.

8. Ariana News, *"UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year"*, 16 maart 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking nog zo groot is.

9. UNAMA, *"Report on Afghanistan"*, 28 februari 2024: uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt volgens verzoeker dat de situatie thans nog verslechterd in Afghanistan en dit op vele vlakken. Uit dit verslag blijkt eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints. De situatie van de scholen is eveneens verergerd, in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum. De veiligheidsincidenten namen toe en burgers en met name ook kinderen blijven wel degelijk geïsoleerd en worden slachtoffers. Ook voormalig overheidspersoneel en familie blijven geïsoleerd en ook de situatie van vrouwen verbeterde er geenszins op. Ook mannen ontsnappen niet aan lijfstraffen. Het vergaren van objectieve informatie blijft problematisch, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken. UNAMA rapporteert zo onder meer dat verslaggeving tegen de de facto autoriteiten 1 jaar gevangenisstraf oplevert. De gevangenen zitten overvol en de leefomstandigheden aldaar zijn beneden de menselijke waardigheid. Het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen is dan ook wel degelijk te wijten aan de taliban, de huidige de facto overheid. Volgens het laatste verslag van UNAMA leeft 69% van de bevolking onder de armoedegrens; het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 is een schrale troost. De gedwongen terugkeer uit de buurlanden verbetert de economische situatie niet, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan. De economie krimpt duidelijk en de verwachtingen zijn meer dan pessimistisch. Het voormalig overheidspersoneel wordt nog steeds geïsoleerd. Het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen wordt dan ook aangetoond. Minstens dient te worden vastgesteld dat het CG desbetreffend niet het minste actueel onderzoek uitvoert.

10. UNHCR, *"UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety"*, 7 oktober 2023. Verzoeker betoogt hierbij dat er aanleiding is te onderstrepen dat het standpunt van UNHCR en de IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft; verzoeker verwijst hierbij ook naar de rapporten van EUAA, *"Afghanistan – Security Situation - Country of Origin Information Report"*, January 2023, en *"Afghanistan - Country Focus"*, December 2023.

Vervolgens sluit verzoeker de warrig opgestelde aanvullende nota af met het volgende betoog:

"Een terugkeer naar Afghanistan is voor verzoekende partij eenvoudigweg ondenkbaar, gezien het risico om als « verwesterd » te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. De verzoeker dient dus erkend worden als vluchteling. Als Uw Raad van mening is dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dient hij, in onderschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient - op zijn minst en in uiterst ondergeschikte - nietig worden verklaard teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Dat er dan ook aanleiding is in hoofdorde verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt minstens deze van subsidiaire bescherming. Dat verzoekende partij meent dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning verrechtvaardigen. Dat voor zoveel als nodig – voor zover de Raad zou menen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is en het een volgend verzoek zou betreffen, verzoekende partij vraagt dat dit verzoek door de Raad formeel ontvankelijk zou verklaard worden, zodanig dat in elk geval de CGVS een

onderzoek ten gronde dient te verrichten, rekening houdend met de nieuwe elementen die door verzoekende partij bijgebracht worden. Dat verzoekende partij voor het overige volhardt in haar verzoekschrift. Dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat de CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden. Dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico ingeval van terugkeer vaststaand is. Dat de rule of law niet geldt in Afghanistan. Dat ook om die reden de vrees van verzoeker bijzonder actueel blijft. Dat in die omstandigheden en gelet op zijn minderjarigheid er minstens aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast beoordeeld worden aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht die dateert van minder dan zes maanden geleden, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat de verzoekende partij bijbrengt. De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderings-maatregel en waarbij moet worden nagegaan of verzoeker bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers betoog betreffende een stop op gedwongen terugkeer is niet dan ook niet dienstig. Voorts is verzoeker geen minderjarige, die bovendien riskeert verstoken te blijven van scholing of een student die stress ondervindt van de taliban. Dat er bepaalde profielen worden geïdentificeerd zal de Raad niet ontkennen maar het blijkt niet dat verzoeker dergelijk profiel heeft. Dat er bijna geen hulp is voor psychologische problemen is enkel relevant als verzoeker dergelijke problemen heeft, wat niet blijkt. Dat de nood onder de bevolking groot is kan moeilijk worden ontkend en dat het mandaat van UNAMA wordt verlengd is een goede zaak, maar houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat wordt niet betwist maar de nood aan internationale bescherming moet individueel aangetoond worden. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat het voorts voor Zweedse organisaties moeilijk wordt om in Afghanistan operationeel te zijn wegens de koranverbrandingen in Zweden, houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein. In het UNAMA-rapport van 2024 wordt een stand van zaken opgemaakt over de de facto autoriteiten in Afghanistan, maar de Raad herhaalt dat verzoeker geen minderjarige is die in een school terechtkomt, en hij is geen vrouw of kind. De Raad leest hierin geen nieuwe elementen die toelaten anders te oordelen dan onder punt 3. Dat er meer personeel wordt aangeworven voor het bezetten van de checkpoints is een element dat relevant kan zijn als er sprake is van een risicoprofiel, wat echter niet concreet blijkt (zie supra). Ze zijn immers vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst, dat er sprake is van hongersnood, dat de situatie verergert en dat de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de prangende socio-economische toestand in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren waardoor er geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de prangende economische situatie. Verzoeker verwijt het CG te weinig onderzoek te hebben gedaan maar hij brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geïdentificeerd of behoort tot een groep van geïdentificeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Dat er in Afghanistan veel mensenrechtenschendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat wordt niet betwist maar dit kan op zich niet leiden tot de conclusie dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend. Er kan voorts worden opgemerkt, zoals het

CG ook doet in de aanvullende nota, dat in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft ontegensprekelijk geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard zoals ook het CG terecht stelt in de aanvullende nota.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheids-konvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controle-posten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, onder wie leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34). In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10). Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste zich voordeden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30). In Kaboel heeft UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country*

Focus” van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41). Zoals gezegd, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel. Verzoeker geeft kritiek op de door het CG gehanteerde rapporten. Deze steunt zich echter duidelijk niet alleen op de CEDOCA "*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" en hij geeft een genuanceerde kijk op de veiligheidssituatie. Verzoeker brengt niets concreets bij waaruit blijkt dat hij louter door een mogelijke aanwezigheid in Afghanistan of in de provincie van herkomst, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De taliban hebben voorts verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24). De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101). Het is waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (cf. supra). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij in de huidige stand van zaken de

kernvraag voor de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker is of hij dermate verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zal worden of dat er sprake is van overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen dat hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert. Dit stelt ook het CG, dat zich in de bestreden beslissing duidelijk niet heeft beperkt tot de stelling dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden. Er moet worden gekeken naar het individuele profiel en in casu zijn dergelijke persoonlijke elementen eigen aan verzoekers zaak niet gebleken (cf. supra). Ze worden ook niet bijgebracht ter terechtzitting.

De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Er ontbreken ten slotte geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

